

BREV TIL REDAKSJONEN

Kjell Arnljot Wig

Hr. redaktør.

Av Aftenposten for 22. ds. har Wig notert seg «at en ung mann vil belære ham om journalistikk». Han lar det ligge. Hva kan vel han ha å lære av en som er yngre enn ham? Videre har han merket seg «at den samme vil lære en av vårt lands fremste offiserer om krigens realiteter». Formastelig — skjont, er det så sikkert at ikke norske offiserer kunne ha noe å lære av det som foregikk i 1940?

Endelig har Wig lagt merke til at den freidige ungdom det gjelder, endog «vil belære en av vårt lands fremste historikere om historieforskning». Maken til uærbødighet! Men professor Skodvin, som i parentes bemerket aldeles ikke er ufeilbarlig, skrev jo selv forleden, ang. kappløpet mellom England og Tyskland mot de norske kyster oppunder 9. april 1940, at diskusjonen om dette spørsmål «har vi hatt med mellomrom i en mannsalder», og at vi nå får avvente den boken som Bjørnsen arbeider med om temaet. Entydig er spørsmålet tydeligvis ikke.

Er det ikke litt dristig av Kjell Arnljot Wig å se det som en oppgave for den norske monopolkringkasting å avlive som en «myte» den ene av de to stridende oppfatninger, slik at den andre for fremtiden kan repre-

sentere virkeligheten med enere?

Skjedde ikke avlivningsforsøket dessuten under en viss bruk av den «dokumentariske» metode, som Wig prinsipielt tar avstand fra? Og med et noe ensidig utplukk av dokumenteringsstoffet. Man kan vanskelig si at avlivningen lyktes. Jeg er redd for at Scharffenbergs syn — at England hadde større interesse av å trekke Norge inn i krigen enn Tyskland hadde — er lys levende den dag idag.

La oss være enige med Wig om én ting: Formidlingen av virkeligheten angående Norges krig er en oppgave for historikere — og helst for de grundigste og mest uavhengige sådanne. Ikke for dilettanter.

Albert Wiesener, Oslo

Kjent høyesterettsadvokat fra krigstiden og etterkrigstiden i Oslo
ikke d boken
«Lys over lands siviloppgjøret»
m. fl.

J dag, 4/11.1989 skiv
det store ting ved
historie - skrivings-
problemer! Helvigen.

Sant om det er
Avt!
D 4/11.1989

Rshunde

Om å bruke sitater

Hr. redaktør.

Aashild Bendixen tror ikke jeg har forstått Liddell Hart riktig og mener det må være en utlegning av meg at han kaller Nürnberg-anklagen vedrørende okkupasjonen av Norge for hyklerl. (Aftenposten 28. ds.)

Nei, det er ikke det. Sitatet står på side 66 i «Den annen verdenskrig», Cappelen 1971, og lyder i sin helhet:

«Et av de mest tvilsomme forhold ved krigsforbryterprosessene i Nürnberg var at planleggingen og gjennomføringen av aggresjonen mot Norge ble fatt med blant de viktigste tiltalespunkter mot tyskerne. Man

kan vanskelig forstå at den franske og den britiske regjering ikke unnså seg for å approbere denne anklagen, eller hvordan de offisielle anklagere kunne kreve fellelse dom på et slikt grunnlag. En slik fremgangsmåte var et av de mest løynfallende utslag av hykleri som historien rommer.»

Så til Kjell Arnljot Wig. Mannen får spalteplass til sine belerler uten snev av annen substans enn at jeg (eller setteren?) har slått et tall feil. Jeg påpekte at denne Wig har laget et TV-program hvor han bl. a. misbruker sitater. Der lar han lyse en plakat med et amputert Churchill-sitat: «Det vil være et alvorlig feilgrep å gi grønt lys for landgang i Norge... legg heller miner». Inntrykket det skaper er noe nær det motsatte av virkeligheten: det dekker. Både Churchill og resten av regjeringen var nemlig enige om ikke å gå i land mot norsk motstand. (Men Churchill var ikke mot landgang. Til samme møtet hadde han laget et omfattende notat om hvordan det kunne skje ved å tvinge nordmennene til å velge side, eventuelt ved å provosere tyskerne slik at Norge ble slagmark.)

Man behøver ikke gå til noe Confidential Annex for å finne sitatet i sin helhet og sammenhengen det ble uttalt i. Det står i «Samfunn og historie», Oslo 1975, s. 69. Med dato.

Bjørn Bjørnsen, Drøbak.

NB! Navnet!

Historiker, forfatter av
Slaget om Narvik.
Sei mere: Redaktør
i Arbeiderpressen (Loket)
som Omkildende Drøbak.